

различни монети. (Немски и австрийски пътеписи 1986: 303 – Кемпелен, 1740 г.)

„Намерих нашата циганска водачка. Това противно лице обаче не изглеждаше съвсем лишено от женска суета. И въпреки че видимо никаква вода освен небесният дъжд не бе изчиствала от дълго време кирливия слой от костеливите ѝ пръсти, тя носеше два големи сребърни пръстена, а дългият ѝ сбръчкан врат бе украсен с два реда черни мъниста, размесени с турски парички” (Френски пътеписи 1981: 185 – Сеиже, 1829 г.)

„И при двете посещения в катуна на гребенарите (близо до Индже кьой – дн. с. Тополи, край Варна – б.а.) останах при семейството на Петрика и Тотана – третата му жена, за която се беше оженил преди около шест месеца... На врата ѝ висеше огромна златна монета, а под кърпата на главата тя носеше малка червена шапчица, към която беше пришила няколко медала и сребърни монети по образец на българските и гръцките селяни” (Макфий 2007: 77).

Но “... накитите, с които се украсява ромската жена не винаги са от благороден метал. Среща се практиката носените пръстени, обеци,

гривни, гердани да са от нискокачествено сребро, пиринч или мъниста. В селата около Добрич жените “хорохане” рома се кичат най-често с мирикле – мънистен гердан, корос – метална или мънистена гривна и менгиш – гердан” (Дечева 2004: 36).

Украшенията сред циганите са важен елемент и от сватбената обредност. Показването на определено количество злато във вид на пръстени, обеци, накити и др. е повече показно и подчертава висок стандарт на живота. Кардарашки-

